

ת"פ 8025/01/19 - מדינת ישראל, תביעות ירושלים נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 8025-01-19 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני	כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
בעניין:	מדינת ישראל
	תביעות ירושלים
	נגד
	פלוני
המאשימה	
הנאשמים	ע"י ב"כ עו"ד שמעון ביטון

גזר דין

כתב האישום

מעובדות כתב האישום המתוקן עולה, כי הנאשם והגב' ב' (להלן - **המתלוננת**) גרושים מזה כשנתיים וחצי ולהן בן משותף כבן 5.5. בתאריך הרלבנטי לכתב האישום המתלוננת גרה עם הבן אצל הוריה בירושלים. בין הנאשם למתלוננת הוסכם, כי ביום האירוע ייקח הנאשם את הבן לאירוע משפחתי. בתאריך 25.10.2018 הגיע הנאשם לבית בו מתגוררים המתלוננת והבן וביקש מאמה של המתלוננת שתלביש את הבן בבגד חם יותר שיתאים למזג האוויר הקר. בעוד האם ואחיה של המתלוננת מחפשים אחר פריט לבוש מתאים, הגיעה המתלוננת לבית. המתלוננת ביקשה מהנאשם שיחזיר את הבן עד השעה 23:00 והנאשם בתגובה ענה, כי הוא יחליט מתי להחזיר את הבן. המתלוננת שבה וביקשה שיחזיר את הבן בשעה 23:00 ולא דקה אחרי. אז ענה הנאשם בתגובה "ואז תמצאי את האוטו שלך מסודר יופי". המתלוננת ענתה לנאשם שלא ייקח את הבן כלל ונעלה את דלת הבית כשהנאשם נותר בחוץ. הנאשם החל להכות מספר פעמים בחוזקה על הדלת, תוך שהוא מקלל וצורח "תפתחי את הדלת... מחפש מלחמות אני יעיר את כל השכונה, תפתחי את הדלת למה אני ישבור אותה". אחיה של המתלוננת ביקש מהנאשם להירגע והמתלוננת פתחה את הדלת. הנאשם נכנס לבית ודחף את המתלוננת בחוזקה בחזה וזו נהדפה לעבר הקיר. בגין כל אלו הורשע הנאשם בביצוע עבירה של תקיפה סתם של בת זוגו, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין**).

מהלך הדין

הצדדים הגיעו להסדר דיוני, והנאשם נשלח לשירות המבחן.

תסקיר

מהתסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם עולה כי הנאשם כבן 30, גרוש ואב לבן צעיר. עובד כנהג מונית. מקורות חייו עולה כי סיים 12 שנות לימוד עם בגרות מלאה, לא התגייס מפאת אורח חייו הדתי ונישא למתלוננת. הוא עבד בעבודות שונות עד שקיבל רישיון נהיגה לרכב ציבורי, וזהו עיסוקו העיקרי כיום. הוא מעוניין ללמוד הנדסאות חשמל ולעסוק בתחום. כיום נמצא במערכת זוגית חדשה, שומר על קשר קונקרטי עם גרושתו ושניהם משתפים פעולה בעניין ילדם המשותף. הנאשם נטל אחריות למעשיו והבין כי נהג באופן נמהר. שירות המבחן חש כי הנאשם מצמצם מחומרת העבירה. כמו כן הנאשם סבר כי אינו זקוק לטיפול כלשהו. שירות המבחן שוחח עם המתלוננת שתיארה את מערכת היחסים וציינה כי כיום הקשר בין הצדדים מתרכז באופן ענייני בצרכי בנם המשותף שנמצא בחזקתה. שירות המבחן עמד על מאפייניו של הנאשם ועל תפקודו ושאיפותיו לעתיד, ומצא שמתקיימת ממנו רמת סיכון בינונית. בהיעדר נכונות טיפולית, נמנע שירות המבחן מהמלצה, גם לא בשאלת ביטול ההרשעה.

טיעונים לעונש

הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשית.

מחד, המאשימה טוענת כי יש להותיר את ההרשעה על קנה ולהטיל על הנאשם מאסר מותנה וקנס.

מאידך, הסניגור טוען כי יש לבטל את ההרשעה מחשש לפגיעה ברישיון הנהיגה של הנאשם, ולהסתפק בהטלת של"ץ.

קביעת מתחם הענישה - מתחם הענישה צריך להתייחס לעקרון ההלימה, הנוגע ליחס לערך החברתי המוגן, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירה.

אשר לערך המוגן - העבירות אותן עבר הנאשם פוגעות בערך המוגן של כבוד האדם שלומו וביטחונו. עבירות של אלימות במשפחה הן חמורות יותר מבחינת פגיעתן בשל הצדדים הקרובים המעורבים בהן. בענייננו, מידת הפגיעה בערך המוגן נמוכה.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40ט' לחוק העונשין - בין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש לשקול את אלה, לעניין קביעת המתחם: אין מדובר בעבירה מתוכננת אלא בביטוי להתלהטות יצרים ולתגובה מוגזמת ובלתי מידתית; הנאשם אחראי בלעדית לביצוע העבירה וצריך היה להימנע ממנה; הנזק שנגרם הוא הבהלה שנגרמה למתלוננת, כשהנזק הפוטנציאלי גדול אף יותר.

מדיניות הענישה הנוהגת - עבירה תקיפה סתם של בת זוג בנסיבות שלפנינו יכולה להסתיים מבחינת ענישה גם במאסר על תנאי כעתירת המאשימה.

מתחם הענישה - לפיכך, מתחם הענישה צריך לעמוד על מאסר על-תנאי ושל"ץ ועד מספר חודשי מאסר.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה לפי סעיף 40"א לחוק העונשין - ניתן לתת משקל לנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירה, במסגרת גזירת העונש בתוך המתחם: הנאשם צעיר, נעדר עבר פלילי, בעל תפקוד נורמטיבי ושאיפות לעתיד. הנאשם נטל אחריות למעשיו וחסך את עדות המתלוננת. הנאשם סבור כי אינו זקוק לטיפול וגם אם אינני מסכים עמו, זו זכותו. לא אזקוף זאת לחובתו.

אי הרשעה - בידוע, שעה שנמצא כי נאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו, יש להרשיעו. זהו הכלל. אי-הרשעה הוא היוצא מן הכלל. בע"פ 2083/96 **כתב** נ' **מ"י** (מיום 21.8.1997) קבע בית המשפט העליון כי אי-הרשעה תיתכן בהינתן שני תנאים מצטברים: הראשון, כאשר טיב העבירה מאפשר אי-הרשעה מבחינת שיקולי הענישה ליחיד ולרבים; השני, כאשר הנזק העלול להיגרם לנאשם מעצם הרשעתו הוא קונקרטי ובלתי מידתי בנסיבות העניין. ראו בהקשר זה גם את ע"פ 5985/13 **אבן** נ' **מ"י** (מיום 2.4.2014) בפסקאות 6 ו-7. בענייננו טיב העבירה בנסיבותיה מאפשר לצלוח את התנאי הראשון, אך לא הוצג לי נזק קונקרטי, וספק אם עצם ההרשעה בעבירה זו, תוביל לפגיעה בנאשם. אדגיש את טיבו המינורי של האירוע, ואת היות הנאשם אדם נורמטיבי ומתפקד במישורי חייו השונים.

המיקום במתחם - יש למקם את הנאשם בתחתית המתחם.

גזירת הדין

לפיכך, אני מחליט לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 14 יום מאסר, שלא ירוצו אלא אם יעבור הנאשם כל עבירת תקיפה או איומים כלפי בן משפחה בתוך 18 חודשים מהיום;

ב. קנס בסך 1,000 ₪, אשר ישולם החל מיום 1.1.2020, או 5 ימי מאסר תמורתו אם לא ישולם. הקנס ישולם ב-4 תשלומים שווים ורצופים ב-1 בכל חודש רציף ועוקב. לא ישולם תשלום במועד או לא ישולם כלל, יעמוד הקנס לפירעון מיידי;

ג. התחייבות בסך 2,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת תקיפה או איומים כלפי בן משפחה בתוך 18 חודשים מהיום מהיום או יומיים ימי מאסר תמורתה אם לא תיחתם. הובהר לנאשם שמשמעות ההתחייבות היא, כי אם יעבור את העבירה בתוך התקופה שצוינה, בית המשפט שיגזור את הדין יהא חייב לחלט את ההתחייבות כקנס.

יש לשלוח לשירות המבחן.

זכות ערעור כחוק לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ה' חשוון תש"פ, 03 נובמבר 2019, במעמד הנוכחים.

עמוד 3

